

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา โดยผู้ศึกษาได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะควบกล้ำ (cluster)
 - 1.1 ความหมาย
 - 1.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย
 - 1.3 เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ
2. ความแตกต่างของภาษาอังกฤษและภาษาไทย
 - 2.1 ความแตกต่างทางด้านระบบเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความแตกต่างทางโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
3. ทฤษฎีการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบต่าง (Contrastive Analysis Hypothesis [CAH])
4. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เสียงพยัญชนะควบกล้ำ (cluster)

1.1 ความหมาย

เสียงพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster) หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะที่อยู่เรียงกัน ตั้งแต่ 2 หน่วยเสียงขึ้นไปควบกัน โดยไม่มีเสียงสระคั่นอยู่ระหว่างกลาง เช่น คำว่า ครู ปลา กลาง ในภาษาไทย หรือคำว่า plan, tree, cream ในภาษาอังกฤษ

1.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย

เสียงควบกล้ำในภาษาไทย มีเสียงพยัญชนะเรียงกันได้เพียงสองเสียง และปรากฏในตำแหน่งต้นคำหรือพยัญชนะต้นเท่านั้น ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ หรือตำแหน่งตัวสะกด

ลักษณะของเสียงควบกล้ำที่เรียงกันในสองเสียงนั้น เสียงในตำแหน่งแรกจะเป็นพยัญชนะประเภทเสียงหยุดอิมพัลส์ คือ พ /p^h-, ป /p-, ท /th-, ต /t-, ค หรือ ข /kh- และ ก /k- และเสียงในตำแหน่งที่สอง ได้แก่ ร /r/, ล /l/, ว /w/

ในภาษาไทย เสียงพยัญชนะที่เกิดได้ตำแหน่งที่ 2 หรือตำแหน่ง พยัญชนะควบ

กล้ำ มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /r l w/ และเกิดได้เฉพาะตำแหน่งควบกล้ำต้นคำหรือต้นพยางค์เท่านั้น ส่วนเสียงพยัญชนะที่เกิดในตำแหน่งที่หนึ่งมี 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /p t k p^h t^h k^h/ รวม 9 หน่วยเสียง เรียงต่อกันได้ 11 แบบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/pr-/	ในคำ	แปรง	/præŋ/
/tr-/	ในคำ	ตรง	/troŋ/
/kr-/	ในคำ	กราบ	/kraap/
/p ^h r-/	ในคำ	พร่าง	/p ^h raaŋ/
/k ^h r-/	ในคำ	ครู่	/k ^h ruu/
/pl-/	ในคำ	ปลา	/plaa/
/p ^h l-/	ในคำ	พลบ	/p ^h lop/
/kl-/	ในคำ	กลีบ	/kliip/
/k ^h l-/	ในคำ	คลาย	/k ^h laaj/
/kw-/	ในคำ	กวาง	/kwaan/
/k ^h w-/	ในคำ	ควาย	/k ^h waaj/

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า เสียงระเบิด-พาดานอ่อน [velar plosive] /k k^h/ เท่านั้นที่สามารถเกิดควบกับหน่วยเสียง /w/ ส่วนหน่วยเสียงอื่นๆ /p t p^h t^h/ เกิดควบได้เฉพาะกับ /r l/ เท่านั้นดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงการเกิดเสียงควบกล้ำในภาษาไทย

	/r/	/l/	/w/
/p/	X	X	
/t/	X		
/k/	x	X	X
/p ^h /	X	X	
/t ^h /	X		
/k ^h /	X	X	X

X = หมายถึงการเกิดร่วมกัน [co-occurrence]

ถ้าเสียงในตำแหน่งแรกเป็นเสียงอื่นที่ไม่ใช่เสียงหยุดคอดิเมะ หมายความว่า เป็นคำยืมมาจากภาษาอื่น ซึ่งส่วนใหญ่มาจากภาษาอังกฤษแล้วนำมาใช้ในภาษาไทย เช่น ฟรี (free), ดราฟท์ (draft) และ เบรก (break) เป็นต้น (เทียนมณี บุญจุน, 2548, หน้า 128- 129)

ตาราง 2 พยัญชนะควบกล้ำตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาไทย

ตัวอักษรภาษาไทย	สัทสัญลักษณ์ภาษาของ พยัญชนะควบกล้ำ	ตัวอย่างคำภาษาไทย
	ต้นคำ	
ปร-	/pr-/	ประเทศ (country)
ปล-	/pl-/	ปลวก (a termite)
ตร-	/tr-/	ตรวจ (to check)
กร-	/kr-/	กรง (a cage)
กล-	/kl-/	กลาง (middle)
กว-	/kw-/	กวาง (a deer)
พร-, ผร-	/p ^h r-/	พรม (carpet) ผรุสวาท (to curse)
พล-, ผล-	/p ^h l-/	พลิก (to turn over) ผลัก (to push)
คร-, ขร-	/k ^h r-/	ครก (a mortar) ขรุขระ (rough)
คล-, ขล-	/k ^h l-/	คลอง (a canal) ขลุ่ย (a flute)
คว-, ขว-	/k ^h w-/	ควัน (smoke) ขวาน (an axe)

1.3 เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษ

เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ มีทั้งในตำแหน่งต้นคำ และท้ายคำ และมีเสียงควบกล้ำเรียงกันได้ถึง 4 เสียง

พยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษเป็นการผสมของเสียงพยัญชนะหลายตัวที่เกิดขึ้นด้วยกัน (Wilkins, 1976) ในทางภาษาศาสตร์ พยัญชนะควบกล้ำจะไม่มีเสียงสระเข้ามาแทรกแซง ในภาษาอังกฤษอนุญาตให้มีพยัญชนะควบกล้ำได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ (สุเมธ อารยะพิธิภักดิ์, 2546 อ้างอิงใน จรรยา นาคสมพงษ์ 2550, น. 12-14) ยกตัวอย่าง เช่น /spl-/ และ /-ts/ เป็นพยัญชนะควบกล้ำของคำว่า splits

พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำเป็นการผสมของเสียงหลายเสียงที่พบในตอนต้นของคำภาษาอังกฤษ (Newman, n.d.) พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำส่วนใหญ่จะเป็นสองเสียง มีส่วนน้อยที่จะมีสามเสียงพยัญชนะและส่วนใหญ่จะขึ้นต้นด้วยเสียง /s/ ตามด้วยเสียง /p/, /t/, หรือ /k/ แล้วตามต่อด้วย /r/, /l/, หรือ /w/ (Avery & Ehrlich, 1972) เช่น

/spr-/	spray
/spl-/	splash
/str-/	string
/skr-/	scratch
/skw-/	squid

พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำเกิดจากการผสมกับของเสียงหลายเสียงที่พบในตำแหน่งท้ายคำของคำภาษาอังกฤษ พวกนี้จะทำนายได้ยากกว่าเสียงพยัญชนะที่เกิดในตำแหน่งต้นคำของพยัญชนะควบกล้ำ (Newman, n.d.) พยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษจะมีลักษณะไม่เหมือนกับพยัญชนะควบกล้ำที่เกิดในตำแหน่งต้นคำในภาษาไทย กล่าวคือจะไม่มีการผสมกันของเสียงพยัญชนะสามเสียง เช่น /spr-/ (Avery & Ehrlich, 1972)

จากการศึกษาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำของกิมสัน (Gimson, 1962 อ้างอิงใน รัชนี มโนอิม, 2542, น. 11-12) พบว่า โดยทั่วไปมีลักษณะการเกิดได้ดังนี้

1.1 พยัญชนะกัก (stop) ตามด้วยพยัญชนะอื่น ๆ

p + t, θ, s	เช่น	script, depth, lapse
t + θ, s	เช่น	blitz
k + t, s	เช่น	tact, mix
b + d, z	เช่น	jobs
d + z	เช่น	buds
g + d, z	เช่น	dragged, digs

1.2 พยัญชนะเสียดแทรก (fricative) ตามด้วยพยัญชนะอื่น ๆ

f + t, θ, s	เช่น	tuft, fifth, roofs
v + d, z	เช่น	loved, lives
θ + t, s	เช่น	pitched, breaths
ð + d, z	เช่น	bathed, paths, truths
s + p, t, k	เช่น	wasp, mist, risk

z + d เช่น closed

ʃ + t เช่น touched

ʒ + d เช่น garaged

1.3 พยัญชนะนาสิก (nasal) ตามด้วยพยัญชนะอื่น ๆ

m + p, d, f, θ, z เช่น pump, blamed, triumph, Thames

n + t, d, tʃ, dʒ, θ, s, z เช่น hint, bend, lunch, change, month, since, learns

ŋ + k, d, z เช่น rank, banged, rings

1.4 พยัญชนะข้างลิ้น (lateral) ตามด้วยพยัญชนะอื่น ๆ

l + p, t, k, b, d, tʃ, dʒ, m, n, f, v, θ, s, z

 เช่น help, belt, milk, bulb, gold, mulch, bulge, helm, kiln, wolf, shelve, health, false, bulls

1.5 พยัญชนะกักเสียดแทรก (affricate) ตามด้วยพยัญชนะอื่น ๆ

tʃ + t เช่น watched

dʒ + d เช่น charged

ตาราง 3 พยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำ

ตัวอักษร ภาษา อังกฤษ	สัญลักษณ์ทาง สัทศาสตร์ของ พยัญชนะ ควบกล้ำ	ตัวอย่างคำ ภาษาอังกฤษ	ตัวอักษร ภาษา อังกฤษ	สัญลักษณ์ทาง สัทศาสตร์ของ พยัญชนะ ควบกล้ำ	ตัวอย่างคำ ภาษา อังกฤษ
	ต้นคำ			ต้นคำ	
bl-	/bl/	bloom	st-	/st/	stay
gl-	/gl/	glad	sw-	/sw/	swim
pl-	/pl/	plow	sl-	/sl/	slept
cl-	/kl/	cloud	spl-	/spl/	splash
fl-	/fl/	fly	spr-	/spr/	spray
br-	/br/	brown	str-	/str/	street
gr-	/gr/	ground	scr-	/skr/	screw

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวอักษร	สัญลักษณ์ทาง	ตัวอย่างคำ	ตัวอักษร	สัญลักษณ์ทาง	ตัวอย่างคำ
ภาษา	สัทศาสตร์ของ	ภาษาอังกฤษ	ภาษา	สัทศาสตร์ของ	ภาษา
อังกฤษ	พยัญชนะ		อังกฤษ	พยัญชนะ	อังกฤษ
	ควบกล้ำ			ควบกล้ำ	
	ท้ายคำ			ท้ายคำ	
pr-	/pr/	pray	squ-	/skw/	square
cr-	/kr/	crow	scl-	/skl/	sciera
fr-	/fr/	frog	shr-	/ʃr/	shred
dr-	/dr/	draft	sph-	/sf/	sphere
tr-	/tr/	trace	thr-	/θr/	thrash
sk-	/sk/	skeleton	thw-	/θw/	thwart
sc-	/sk/	scare	tw-	/tw/	twin
sm-	/sm/	smack	dw-	/dw/	dwarf
sn-	/sn/	snack	qu-	/kw/	quack
sp-	/sp/	space			

ตาราง 4 พยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์

ตัวอักษร	สัญลักษณ์	ตัวอย่างคำ	พยัญชนะ	สัญลักษณ์	ตัวอย่างคำ
ภาษา	ทางสัทศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ควบกล้ำ	ทางสัทศาสตร์	ภาษาอังกฤษ
อังกฤษ	ของพยัญชนะ		ภาษา	ของพยัญชนะ	
	ควบกล้ำ		อังกฤษ	ควบกล้ำ	
	ท้ายคำ			ท้ายคำ	
-ct	/kt/	fact	-rp	/rp/	sharp
-ft	/ft/	gift	-rt	/rt/	cart
-lt	/lt/	melt	-rd	/rd/	hard
-nt	/nt/	pant	-rk	/rk/	dark

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวอักษร ภาษา อังกฤษ	สัญลักษณ์ ทางสัทศาสตร์ ของพยัญชนะ ควบกล้ำ	ตัวอย่างคำ ภาษาอังกฤษ	พยัญชนะ ควบกล้ำ ภาษาอังกฤษ	สัญลักษณ์ ทางสัทศาสตร์ ของพยัญชนะ ควบกล้ำ	ตัวอย่างคำ ภาษาอังกฤษ
	ทำยคำ			ทำยคำ	
-pt	/pt/	kept	-rgue	/rg/	morgue
-st	/st/	best	-rf	/rf/	barf
-lb	/lb/	bulb	-rve	/rv/	carve
-ld	/ld/	cold	-rth	/rθ/	forth
-lf	/lf/	delf	-rse	/rs/	horse
-lk	/lk/	bulk	-rsh	/rʃ/	harsh
-lm	/lm/	film	-rch	/rtʃ/	march
-lp	/lp/	help	-rge	/rdʒ/	large
-lve	/lv/	solve	-rm	/rm/	charm
-lth	/lθ/	filth	-rn	/rn/	darn
-lse	/ls/	pulse	-rl	/rl/	carl
-lsh	/lʃ/	welsh	-fth	/fθ/	fifth
-lch	/ltʃ/	mulch	-pse	/ps/	lapse
-lge	/ldʒ/	bulge	-pth	/pθ/	depth
-mp	/mp/	lamp	-x	/ks/	fox
-nd	/nd/	sand	-xt	/kst/	mixt
-nk	/ŋk/	sink	-xth	/ksθ/	sixth
-ns	/nts/	pants	-mpt	/mpt/	prompt
-nth	/nθ/	month	-nce	/ns/	dance
-nch	/ntʃ/	punch	-ltz	/lts/	waltz
-nge	/ndʒ/	change	-rpse	/rps/	corpse

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวอักษร	สัญลักษณ์	ตัวอย่างคำ	พยัญชนะ	สัญลักษณ์	ตัวอย่างคำ
ภาษา	ทางสัทศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ควบกล้ำ	ทางสัทศาสตร์	ภาษาอังกฤษ
อังกฤษ	ของพยัญชนะ		ภาษาอังกฤษ	ของพยัญชนะ	
	ควบกล้ำ			ควบกล้ำ	
	ท้ายคำ			ท้ายคำ	
-sk	/sk/	disk	-rtz	/rts/	quartz
-sp	/sp/	crisp	-rld	/rld/	world

2. ความแตกต่างของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

2.1 ความแตกต่างทางด้านระบบเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ระบบเสียงพยัญชนะท้ายคำของทั้งระบบภาษาไทย และภาษาอังกฤษ พบว่า พยัญชนะท้ายในระบบเสียงภาษาไทย และระบบเสียงภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างกันหลายลักษณะที่เห็นได้ชัด คือความต่างในด้านจำนวนของหน่วยเสียง

รัชนี มโนอิม (2542, หน้า 12) กล่าวว่า นอกจากภาษาอังกฤษจะมีพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำ ยังมีพยัญชนะควบกล้ำสามเสียงและสี่เสียงท้ายคำด้วย และมักปรากฏเมื่อมีหน่วยคำสองหน่วยคำมาประกอบกัน การที่พยัญชนะควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งท้ายคำไม่พบในภาษาไทย จึงทำให้มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างพยัญชนะท้ายของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และที่นักเรียนไทยบางคนไม่ออกเสียงควบกล้ำท้ายคำน่าจะเป็นเพราะความเคยชินกับระบบเสียงและโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทย ปัญหาดังกล่าวน่าจะเป็นปัญหากับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2529) เทย์เลอร์ (Taylor, 1995) กล่าวว่า การรวมกันของพยัญชนะที่เรียกว่า พยัญชนะควบกล้ำ (clusters) นั้น เป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพราะภาษาส่วนใหญ่มีโครงสร้างของภาษาที่ง่ายกว่าภาษาอังกฤษ ดังนั้นเมื่อพบกับพยัญชนะควบกล้ำที่ไม่คุ้นเคยก็จะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียน เช่น ผู้พูดภาษาที่ไม่มีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำมักจะตัดพยัญชนะที่อยู่ท้ายคำทิ้งไปหมด ซึ่งมีผลอย่างมากต่อภาษาอังกฤษ

2.2 ความแตกต่างทางโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ความแตกต่างในเรื่องหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต่าง ๆ ของโครงสร้างพยางค์ คือ พยางค์ในภาษาไทยมีพยัญชนะต้นได้อย่างมากไม่เกิน 2 เสียง ส่วนพยัญชนะท้ายคำหรือใช้เป็นเสียงสะกดมีได้เพียง 1 เสียงหรือไม่มีก็ได้ เช่น คำว่า กาบ (kaap), กา (kaa)

ส่วนโครงสร้างพยางค์ในภาษาอังกฤษจะมีพยัญชนะต้นได้มากที่สุด 3 เสียงหรือไม่มีก็ได้ และมีพยัญชนะท้ายคำหรือเสียงสะกดได้มากที่สุด 4 เสียงหรือไม่มีก็ได้ เช่น คำว่า ask [æsk], screw [skru] ซึ่งสามารถสรุปความแตกต่างของหน่วยเสียงที่ปรากฏในโครงสร้างพยางค์ของทั้งสองภาษาได้ดังต่อไปนี้

ภาษาไทย : C(C)V(C) ภาษาอังกฤษ : (C)(C)(C)V(C)(C)(C)(C)

พยัญชนะเสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษมีจำนวนมากกว่าที่มีในภาษาไทยมาก ภาษาไทยมีเฉพาะพยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ประเภททาบหน้าสระอยู่เพียง 14 ลักษณะ แต่ในภาษาอังกฤษมีเสียงควบกล้ำประเภททาบหน้า 2 เสียงและ 3 เสียง ประเภททาบหลัง 2 เสียง 3 เสียง และ 4 เสียง เสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษทุกประเภทไม่มีเสียงสระใด ๆ ขึ้นอยู่ระหว่างเสียงพยัญชนะเหล่านั้น จึงทำให้คนไทยออกเสียงควบกล้ำให้ถูกต้องได้ลำบากถ้าลักษณะเสียงควบกล้ำนั้นไม่มีในโครงสร้างเสียงในภาษาไทย นักเรียนไทยโดยมากจะใส่ /ə/, /ɑ/ ระหว่างพยัญชนะ เช่น school /skul/ ออกเสียงเป็น /sə kul/ เป็นต้น (วิทยา นาทอง. ม.ป.ป. : 11, 17 อ้างอิงใน วรรณวิมล ตีฉินทร์, 2549, หน้า 12)

3. ทฤษฎีการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบต่าง (Contrastive Analysis Hypothesis [CAH])

ทฤษฎีนี้กล่าวว่าถ้าภาษาที่หนึ่งและภาษาเป้าหมายของผู้เรียนมีความคล้ายคลึงกัน ผู้เรียนจะรับภาษาที่สองที่เป็นภาษาเป้าหมายได้ง่ายขึ้น แต่ในทางกลับกันถ้าภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความแตกต่างกันมาก การรับภาษาของผู้เรียนจะเป็นไปด้วยความยากลำบาก กลุ่มนี้ได้อธิบายไว้ว่าเป็นผลจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาแม่ สวอนและสมิทซ์ (Swan and Smith, 1987 อ้างอิงใน อภิสรา ศรีตุลาพันธ์) นำเสนอความคิดว่าความแตกต่างที่สำคัญของภาษาไทยและภาษาอังกฤษคือระบบสัทศาสตร์ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาด้านการอ่านออกเสียงของผู้เรียนชาวไทย และในพยัญชนะควบกล้ำของภาษาอังกฤษมีจำนวนมากกว่าพยัญชนะควบกล้ำของภาษาไทย นอกจากนั้นในภาษาไทยเองไม่มีพยัญชนะควบกล้ำที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำเหมือนภาษาอังกฤษ พยัญชนะควบกล้ำสองส่วนในตำแหน่งต้นคำ เช่น /dr-, /tr-, /fi-, /fj-, /tw-, /si-, /sw-, /sm-, /sp-, /sk-, /st-/ จะไม่พบในภาษาไทย เพราะส่วนใหญ่ผู้เรียนชาวไทยจะแทรกสระเสียงสั้น เช่น ผู้เรียนชาวไทยจะออกเสียงคำว่า 'smoke' เป็น /sa. moke/ แทนที่จะเป็น /smok/

หรือคำว่า 'frown' จะออกเสียงว่า /fa.roun/ แทนที่จะเป็น /froun/ แต่ไม่ใช่ในทุกกรณี เช่น คำว่า friend เราจะออกเสียงว่า /frend/ โดยไม่มีเสียงสระแทรก ดังที่ได้ว่าเฉพาะ คำที่ขึ้นต้นด้วยคำ ว่า /tw-/ หรือ /s+consonant/ เท่านั้นที่มีการแทรกเสียงสระ และไม่แตกต่างกันในพยัญชนะควบ กล้าสามส่วน เช่น ผู้เรียนจะออกเสียงคำว่า 'screw' ว่า /sa.kru/ แทนที่จะเป็น /skru/ หรือ คำว่า 'strike' จะออกเสียงเป็น /sa.traik/ แทน /straik/ สำหรับพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้าย พยางค์ ผู้เรียนชาวไทยจะออกเสียงโดยรักษาไว้แต่ตำแหน่งแรกและละทิ้งตำแหน่งหลัง เช่น คำว่า pump นักเรียนไทยจะออกเสียงว่า /pam/ แทน /pamp/ หรือ คำว่า 'lunch' นักเรียนไทยจะออก เสียง ว่า /lan/ แทน /lanʃ/

จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างเป็นการเปรียบเทียบระหว่างภาษา 2 ภาษา ว่ามีความเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งอาจส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาที่สองของบุคคลพัฒนา ไปสู่ภาษาเป้าหมายอย่างประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว แต่ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การ เรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนประสบปัญหาได้แก่ ผู้เรียนเรียนรู้ระบบภาษาแม่มาก่อนและคุ้นเคย กับระบบต่าง ๆ ในภาษาแม่ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งมีความแตกต่างจากภาษาแม่ที่ผู้เรียน คุ้นเคยย่อมจะไม่ราบรื่น ผู้เรียนมักจะใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ที่เคยชินมาปรับใช้กับการเรียนภาษาที่สอง ทำให้ภาษาแม่แทรกเข้ามาในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนจะพัฒนาภาษาที่เรียนนั้น ต่างไปจาก ภาษาเป้าหมายที่ถูกต้อง กลายเป็นภาษาเป้าหมายตามแบบของผู้เรียนเอง ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็น ภาษาระหว่างพัฒนาการ(interlanguage) และทำให้การรับรู้อาษาที่สองนั้นไม่เหมือนกับภาษาที่ พูดหรือเขียนโดยเจ้าของภาษานักภาษาศาสตร์ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแทรกแซงของ ภาษาแม่ที่ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองแตกต่างไปจากภาษาเป้าหมายที่ถูกต้อง ดังนี้

Lado (1957: 22) กล่าวว่า ผู้เรียนแต่ละคนมักจะถ่ายโอนรูปแบบและความหมายและ การแจกแจงรูปแบบ และความหมายรวมทั้งวัฒนธรรมในภาษาแม่ไปใช้กับภาษาและวัฒนธรรม ของภาษาที่ตนต้องการเรียน ทั้งในการพูด หรือการกระทำและใช้ในการตีความภาษาและ วัฒนธรรมของภาษาในลักษณะเดียวกับเจ้าของภาษาเอง

James (1980: 22) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศของ ผู้เรียน เป็นการเปลี่ยนจากภาวะการรู้ภาษาเดียวไปเป็นผู้รู้สองภาษา การที่ผู้เรียนจะประสบ ความสำเร็จในการเข้าสู่ภาษาเป้าหมาย หรือสามารถใช้ภาษาได้เหมือนเจ้าของภาษาไม่ใช่เรื่องง่าย นัก เนื่องจากผู้เรียนคุ้นเคยกับแนวความคิด สภาพแวดล้อม หรือวัฒนธรรมตามแบบภาษาแม่มา นาน เมื่อผู้เรียนพบว่าภาษาที่สองมีลักษณะบางประการที่แตกต่างจากภาษาแม่ที่คุ้นเคย ผู้เรียน มักจะนำความเคยชินในระบบภาษาแม่ไปใช้ในการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ โดยที่

ผู้เรียนจะนำระบบเสียง ความหมาย และไวยากรณ์ในภาษาแม่ไปใช้กับภาษาเป้าหมายที่ต้องการเรียน เช่น ในด้านของการออกเสียงถ้าภาษาที่สองมีหน่วยเสียงที่แตกต่างจากภาษาแม่ ผู้เรียนจะประสบปัญหาในการเรียนรู้ ผู้เรียนอาจจะออกเสียงภาษาเป้าหมาย โดยใช้เสียงในระบบภาษาแม่ ถ่ายโอนมาทดแทน ทำให้เกิดการแทรกซ้อนของภาษาแม่ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สอง ของผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จหรือไม่สามารถใช้ภาษาได้ดีเหมือนเจ้าของภาษา แต่ใน ส่วนที่ระบบภาษาแม่คล้ายคลึงกับระบบของภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนจะไม่พบอุปสรรคในการเรียนรู้ หน่วยเสียงนั้น ๆ การเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่ และภาษาเป้าหมาย จะทำให้ผู้สอนคาดเดาได้ว่า หน่วยเสียงใดจะเป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ และหน่วยเสียงใดไม่มีปัญหา ผลของการเปรียบเทียบจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอน ช่วยให้ผู้สอนสามารถคาดเดาปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการเรียนการสอน และ แก้ไขปัญหาได้รวมทั้งสามารถวางแผนการสอนได้ดียิ่งขึ้น

James แบ่งการเปรียบเทียบออกเป็น 2 แนวทางได้แก่ การเปรียบเทียบในระดับจุล ภาษาศาสตร์ (Microlinguistics) ซึ่งเป็นการศึกษาระบบเสียง ระบบคำ และวากสัมพันธ์ในระดับ ประโยค และการเปรียบเทียบในระดับมหภาษาศาสตร์ (Macrolinguistics) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบ ภาษาในถ้อยความที่ต่อเนื่องในสังคมและในบริบท อีกทั้งยังได้จำแนกการเปรียบเทียบเป็น 2 ด้าน คือ ด้านเสียง (phonetics) และด้านระบบเสียง (phonology) สำหรับการวิเคราะห์เสียงทาง สัทศาสตร์นั้น ผู้วิเคราะห์ต้องศึกษารายละเอียดของเสียงเทียบเคียงกันทั้งสองภาษา (L1 และ L2) ได้แก่ พยัญชนะ สระ รวมถึง วรรณยุกต์ การเน้นพยางค์และทำนองเสียงที่เกี่ยวข้องด้วย วิธีการ เปรียบต่าง วิธีแรก คือ เปรียบเทียบลักษณะฐานกรณ์ในการออกเสียง (articulatory) ที่เหมือน ๆ กันของแต่ละภาษา วิธีที่สอง คือ ศึกษาคุณสมบัติทางกายภาพ (acoustic) ของเสียง

วริศรา ยางกลาง (2549, หน้า 11)กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษา ที่สองเป็นปัญหาในการเรียนการสอนออกเสียง (Bell, 1996; Lambacher, 1996; and Fanshi, 1998) อุปสรรคอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนชาวไทยจะต้องเอาชนะให้ได้เพื่อที่จะได้รับการยอมรับในการออก เสียงภาษาอังกฤษคือต้องรู้ถึงความแตกต่างของโครงสร้างทางเสียงของภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ (Lado, 1957) ผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่พบปัญหาในด้าน การอ่านออกเสียงของผู้เรียน และผู้สอนเองก็ต้องการคำตอบว่าอะไรที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ พัฒนาการอ่านออกเสียงของพวกเขาได้ดีขึ้น ถึงแม้ว่าเสียงในภาษาอังกฤษจะค่อนข้างยุ่งยาก ลับสน และบางเรื่องก็ไม่จำเป็นจะต้องสอน ฉะนั้นเป็นหน้าที่ที่สำคัญของผู้สอนที่จะต้องสืบหาว่า อะไรทำให้เกิดความยากในการอ่านออกเสียงและ เนื้อหาไหนบ้างที่จำเป็นต้องสอนผู้เรียน

4. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างอาจจะไม่ได้เป็นปัญหาเดียวของการเรียนภาษาที่สอง อาจมีสาเหตุอื่น ๆ ที่ส่งผลหรือมีอิทธิพลทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาที่สองซึ่งเป็นปัญหาของปัจเจกชนแต่ละคนที่อาจแตกต่างกันไป

เมื่อเราพูดว่าภาษาที่ผู้เรียนรู้พูดนั้น มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น หมายความว่า ภาษานั้นไม่สอดคล้องตรงกันระหว่างสิ่งที่ผู้เรียนพยายามจะพูดและสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อผิดพลาดดังนี้ Corder (1971: 158) กล่าวว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาอาจเกิดจากการที่ผู้เรียนนำนิสัยดั้งเดิมในภาษาแม่เข้ามาสู่ภาษาที่สอง Towell และ Hawkins (อ้างถึงใน James, 1998: 74) กล่าวว่า ความสำเร็จของการเข้าสู่ภาษาที่สองได้เหมือนเจ้าของภาษานั้น จะเกิดการหยุดชะงักใน 2 ลักษณะคือ เมื่อใดที่ความรู้ภาษาที่สองนั้น (EFL หรือ ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ หมายถึงการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และ ESL หรือ ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษในบริบทที่ชุมชนเหล่านั้นใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ หรือในการติดต่อราชการ เช่น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศสิงคโปร์) เกิดการฝังตัวแล้ว (fossilization) หรือเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะพัฒนาเข้าสู่ภาษาที่ 2 แต่ความพยายามนั้นทำให้เกิดข้อผิดพลาด (errors) ขึ้นมาเนื่องจากสาเหตุเฉพาะบุคคล ทั้งสองลักษณะนี้ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาภาษาที่ 2 ได้เหมือนเจ้าของภาษา

จากทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้แนวทางในการวิเคราะห์ การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ว่าปัญหาหลักของการออกเสียงที่ผิดไปจากเสียงเป้าหมายนั้น ต้องพิจารณาในด้านความแตกต่างในด้านลักษณะของพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ และท้ายคำของภาษาไทย และข้อผิดพลาดอื่นๆที่เป็นปัญหาของปัจเจกชน ปัญหาทั้งหลายเหล่านี้เป็นอุปสรรคให้ผู้เรียน ไม่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สองได้เท่าเทียมกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของ (James, 1980: 16)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

บุญเปรียบ ประจันบริบาล (2501: 84-85) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำนักศึกษาไทยที่อยู่ในฮอนโนลูลู ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 9 คน โดยให้อ่านคำภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะควบกล้ำต้นคำและท้ายคำพบว่า เสียงควบกล้ำหลาย ๆ เสียงเป็นปัญหามากกว่า 2 เสียงและเสียงควบกล้ำที่ปรากฏที่ตำแหน่งท้ายคำเป็นปัญหามากกว่าที่ปรากฏต้นคำ

งานวิจัยของฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ (2503) ศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงของนักเรียนไทย ศึกษาใน 3 ระดับ คือวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาไทย วิเคราะห์ระบบเสียงภาษาอังกฤษ และเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาไทยที่มหาวิทยาลัยอินเดียนา สหรัฐอเมริกา รุ่นปี พุทธศักราช 2499- 2502 จำนวน 26 คน ซึ่งข้อมูลภาษาอังกฤษได้จากการอ่านรายการคำรายการประโยคและการสนทนาในกลุ่มตัวอย่าง และพงษ์ศรี เลขะวัฒนะ (2512) วิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียง ระบบคำและระบบประโยคของภาษาไทยและภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยมิชิแกน ผลงานวิจัยของทั้งสองท่านในเรื่องพยัญชนะควบกล้ำคล้ายกัน คือ พยัญชนะควบกล้ำของภาษาอังกฤษก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากต่อคนไทยเพราะภาษาไทยมีพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์อยู่ 11 แบบ ดังนี้ / pr, pl, p^hr, p^hl, tr, kr, kl, kw, k^hr, k^hl, k^hw/ ซึ่งมีการเกิดได้เพียงสองเสียงเท่านั้น และภาษาไทยไม่มีพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายพยางค์ แต่ภาษาอังกฤษมีพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ได้ถึงสามเสียงและในตำแหน่งกลางพยางค์และท้ายพยางค์สามารภมีได้ถึงสี่เสียง จากความต่างนี้เองพยัญชนะควบกล้ำท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษจึงเป็นปัญหาสำคัญในการออกเสียงของคนไทยและก่อให้เกิดความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยและการฝึกโดยใช้คู่เทียบเสียงจะช่วยในการฝึกพูดได้มาก

ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525) ได้ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย 100 คน จากวิทยาลัยครู จุดประสงค์ของการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ความผิดพลาดในการอ่านออกเสียง โดยดำเนินการวิจัยโดยการให้นักศึกษาอ่านรายการคำจำนวน 180 คำ และอ่านข้อความที่ประกอบไปด้วยคำ 94 คำ อ่านบทสนทนาสั้น ๆ และอ่านประโยคที่กลุ่มตัวอย่างเตรียมมาอีกคนละ 10 ประโยค ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำเป็นปัญหากับนักศึกษามากที่สุด

สุวดี วงศ์ประดิษฐ์ (2533) ศึกษาการแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และแก้ปัญหาโดยใช้คู่เทียบเสียงและแบบฝึกช่วย

ในการฝึกเสียงที่เป็นปัญหาผลการวิจัยปรากฏว่าเสียงที่เป็นปัญหากับนักเรียนคือ เสียงควบกล้ำ ทำยคำที่ประกอบไปด้วย /v /d/ /k/ หลังการสอนด้วยหลักการคู่เทียบเสียงและแบบฝึก แล้ว นักเรียนสามารถออกเสียงคำควบกล้ำทำยคำที่ประกอบไปด้วยหน่วยเสียงดังกล่าวได้ดีขึ้น

ชูศักดิ์ สารผล (2535) ได้ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขาได้ศึกษาปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อทดสอบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะในคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหามากที่สุดสำหรับนักเรียนคือ /-ks/, /sp-/, /-kst/, /pr-/, /-rt/, /kr-/, /-lm/, /-kt/, /-nt/, /-rd/, /-ns/, /-rs/, /st-/ และ /str-/

งานวิจัยของพัชนี มาลารักษ์ (2540) ที่มุ่งศึกษาพยัญชนะควบกล้ำทำยคำที่เกิดจากการเติมหน่วยเสียงทางไวยากรณ์ทำยคำของภาษาอังกฤษ โดยการศึกษาการออกเสียง (s) ทำยคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในการอ่านประโยคภาษาอังกฤษที่มีคำที่เกิดจากการเติม (s) หรือ (es) ทำยคำ แล้วทำให้เกิดพยัญชนะทำยคำหนึ่งเสียง เช่น play – plays หรือสองเสียง เช่น run – runs จำนวน 6 ประโยค ตามตัวแปรทางสังคม คือประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งหมายถึงประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษหรือโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ ที่นักเรียนจะได้รับทั้งในและนอกโรงเรียน และพบว่า ประสบการณ์ทางภาษามีผลต่อการแปรในการออกเสียงดังกล่าว คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงด้วยรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อยรัชนี มโนอิม (2542) วิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงทำยคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความยากง่าย ในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำทำยคำตามทฤษฎีการศึกษาเปรียบต่างกับความถูกต้องในการออกเสียงและเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้อง ระหว่างเพศชายและเพศหญิง งานวิจัยนี้ศึกษาตัวแปรภาษาจำนวน 6 ชุด ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้จากการบันทึกเสียงการอ่านรายการคำภาษาอังกฤษ จำนวน 40 คำ ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัด แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 60 คน แบ่งเป็นเพศชาย 30 คน เพศหญิง 30 คน ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงทำยคำภาษาอังกฤษ เป็นรูปแปร 5 ประเภท คือ (1) ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งสองเสียง (2) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียง(3) เปลี่ยนเสียงควบกล้ำหนึ่งเสียงหรือสองเสียง (4) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียงพร้อมทั้งเปลี่ยนเสียงที่เหลือ และ (5) เพิ่มเสียง ในงานวิจัยนี้พบว่า ตัวแปรภาษากลุ่มที่เป็นเสียงก้องกังวาน (resonant) ตามด้วยเสียงกักกัน (obstruent) มีการออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด และพบการตัดเสียงในกลุ่มเสียงกักกันตามด้วย

เสียงกักกันมากที่สุด คือ /-ks/ เช่น box, fox เป็นต้น นอกจากนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำเป็นสองเสียง มากกว่าหนึ่งเสียง และถ้ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นหนึ่งเสียง มักจะออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะตัวที่หนึ่ง มากกว่าเสียงพยัญชนะตัวที่สอง เกี่ยวกับระดับความยากง่ายในการออกเสียงได้ถูกต้อง พบว่าสามารถเรียงลำดับความยากง่ายในการออกเสียงจากง่ายไปหายากได้ ดังนี้ เสียงนาสิกตามด้วยเสียงกักเสียงนาสิกตามด้วยเสียงเสียดแทรก เสียงข้างลิ้นตามด้วยเสียงกักเสียงนาสิกตามด้วยเสียงกักเสียดแทรก เสียงกักตามด้วยเสียงเสียดแทรกและเสียงเสียดแทรกตามด้วยเสียงกัก ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน เพราะมีการออกเสียงข้างลิ้นตามด้วยเสียงกักได้ถูกต้อง เป็นอันดับสามแทนที่จะเป็นอันดับสุดท้าย หากตัดตัวแปรเสียงข้างลิ้นตามด้วยเสียงกักออกพบว่า ลำดับความยากง่ายในการออกเสียงตรงตามสมมติฐานทุกประการ

สัมฤทธิ์ โทธิไพร (2551) ศึกษาการใช้เกมทางภาษาเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของหน่วยเสียง /-sp/, /-st/, /-sk/ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 45 คน โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าเกมทางภาษาสามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดีขึ้น ส่วนลักษณะการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง นักเรียนส่วนใหญ่ออกเสียงโดยตัดเสียงท้าย /p,t,k/ ออกเสมอ หลังการทดลองนักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยใช้การประมวลผลคอมพิวเตอร์เพื่อหาค่า T-test

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

คาน ฟาร์ฮัด (Khan, 1991) ได้ศึกษาวิธีการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำภาษาอังกฤษของชาวอินเดียที่พูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า เพศหญิงมีการคงพยัญชนะเสียงควบกล้ำไว้ น้อยกว่าเพศชาย แสดงให้เห็นว่าเพศชายออกเสียงคำกล้ำท้ายคำได้ชัดเจนกว่า

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีผู้วิจัยส่วนใหญ่สนใจที่จะศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำเป็นส่วนใหญ่ ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้ผู้ศึกษาค้นคว้าสนใจในการวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาน้ำแม่เฒ่า เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการหาวิธีแก้ไขความสามารถของนักเรียนไทยในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษ และผู้วิจัยเองก็หวังว่าผลการวิจัย ปัญหาข้อผิดพลาดหรือหัวข้อที่ไม่ได้กล่าวถึงในงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์

แก่ผู้วิจัยรุ่นต่อไปในการหยิบยกประเด็นมา เพื่อช่วยกันพัฒนาความสามารถการอ่านออกเสียงของ
นักเรียนไทยในอนาคตต่อไป

